

Chương thứ 29

XUÂN TÀN MỘNG TAN

Có điều, hiện giờ nàng chỉ nghĩ tới một chuyện ... Tiêu Thập Nhất Lang có cứu được Thảm Bích Quân không vậy nhỉ ?

Nàng ráng sức muốn ngoi đầu lên để tìm bọn họ.

Nàng không thể, toàn thân của nàng, gân cốt hình như đang bị một bàn tay nào đó bóp chặt.

Ánh đèn càng mờ lung, sau đó chỉ là một màn đen tối.

Vừa lạnh vừa đen tối.

Trong màn đen tối ấy, bỗng hiện ra một cặp mắt sáng rực, cặp mắt ấy biến thành vô số cặp mắt.

Cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang.

Nàng không hề muốn chết.

Có điều, dù trong khoảnh khắc cuối cùng trong cuộc đời, nàng cũng không vì sinh mạng của chính mình mà khản câu.

Nàng chỉ cầu trời, sao cho Tiêu Thập Nhất Lang tìm ra được Thảm Bích Quân, cứu Thảm Bích Quân trở lại.

Bởi vì nàng biết, Thảm Bích Quân chết, Tiêu Thập Nhất Lang sẽ thống khổ biết bao nhiêu.

Cái thống khổ ấy, nàng thà chết cũng không muốn Tiêu Thập Nhất Lang phải chịu đựng.

Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang, anh muốn đợi đến chừng nào, mới hiểu được tình cảm của Phong Tứ Nương dành cho anh ?

Không lẽ anh nhất định phải chờ cho đến khi nàng chết.

Trời đã sáng.

... Đêm tối dù có dài bao nhiêu, trời cũng vẫn sẽ sáng.

Mặt trời nhô lên, mặt hồ lóng lánh kim quang.

Nhưng ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang không có tia sáng, bây giờ nếu nhìn vào mắt của y, nhất định sẽ không nhận ra được đó là Tiêu Thập Nhất Lang.

Chỉ khi lúc trái tim một người đã chết đi rồi, người ấy mới biến thành ra như vậy.

Ánh mắt của y hình như biến thành màu xám xịt, thậm chí so với gương mặt của y còn muốn dễ sợ hơn.

Phong Tứ Nương thoát thấy lần đầu tiên, chính là cặp mắt ấy.

Phong Tứ Nương không chết, lúc nàng tỉnh lại, trên người đã ẩm áp, khô ráo, có điều, trái tim của nàng càng còn lạnh hơn cả nước hồ.

Bởi vì nàng nhìn thấy cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang. Bởi vì nàng không thấy Thẩm Bích Quân.

Trên thuyền không có người thứ ba ... không lẽ ngay cả Bằng Bằng cũng lặng lẽ bỏ đi sao ?

Rượu dư hôm qua vẫn còn nằm trên bàn, chiếc ghế bị đổ xuống còn chưa được dựng đứng dậy.

Chiếc hoa thuyền tinh nhĩ này, dưới ánh mặt trời, hiển lộ rõ ràng vẻ không hư, bề bộn.

... Thẩm Bích Quân sao rồi ?

... Không lẽ y tìm không ra được nàng ?

... Không lẽ nàng đã tan biến vào trong dòng nước lạnh lẽo, dòng nước hồ lạnh lẽo ?

Phong Tứ Nương không dám hỏi. Nhìn cặp mắt tuyệt vọng và bi thương của Tiêu Thập Nhất Lang, nàng không cần hỏi.

... Mình còn sống đây. Nhưng Thảm Bích Quân đã chết.

... Y cứu được mình, nhưng vĩnh viễn đã mất đi Thảm Bích Quân.

Phong Tứ Nương không động dậy, không mở miệng, có điều, trái tim nàng vỡ tan, vỡ tan thành vô số mảnh vụn.

Nàng đau đớn, không phải hoàn toàn vì Thảm Bích Quân, mà là vì Tiêu Thập Nhất Lang.

Nàng hiểu rõ cái thống khổ bi thương trong lòng của y, ngoài nàng ra, không chừng không còn người thứ hai nào tưởng tượng được.

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi trước cửa khoang thuyền, nhìn lan can ngoài cửa, nhìn mặt hồ, như si như dại.

Mặt hồ vẫn mỹ lệ như lúc nào.

Còn Thảm Bích Quân ? Mặt hồ mỹ lệ như thế, tại sao lại đi làm một chuyện tàn bạo như thế ?

Tiêu Thập Nhất Lang cũng không động dậy, cũng không mở miệng.

Y phục trên người y đã được gió thu từ xa thổi về làm khô ráo, nước mắt của y cũng đã khô.

Xuân tà áo tử ty phương tận
(Còn tằm đến chết mới hết nhả tơ)

Nến đã cháy tàn lụn rồi.

Ánh mặt trời càng rực rỡ. Trong ánh nắng rực rỡ của ban mai, trên thế gian, đời người sao bi thương bất hạnh thế nhĩ ?

Phong Tứ Nương chậm chậm ngồi dậy, chậm chậm bước lại, ngồi bên cạnh y.

Tiêu Thập Nhất Lang không quay đầu lại, cũng không nhìn nàng.

Phong Tứ Nương rót một ly rượu đưa qua cho y.

Tiêu Thập Nhất Lang không từ chối, cũng không thò tay ra lấy.

Nhìn ánh mắt trống lỗng của y, nhìn gương mặt vô hồn của y, Phong Tứ Nương nhin không nổi cơ hồ muốn ôm y vào lòng mình, an ủi y bằng tất cả những cách gì mình biết.

Nàng không làm như vậy.

Bởi vì nàng biết, trong lúc này, bao nhiêu an ủi đối với y, đều chỉ bất quá là những châm chọc.

Cái tâm tình đó, cũng chỉ có nàng mới hiểu được.

Mặt trời không ngừng lên cao, sóng hồ không ngừng dao động ...

Trong gió không ngớt truyền lại tiếng ca nhạc, tiếng cười nói hoan lạc, bây giờ là lúc đi dạo hồ, ngay cả gió cũng ôn nhu, mát mẻ, thanh thản.

Trán của Tiêu Thập Nhất Lang đã rướm mồ hôi.

Mồ hôi lạnh! Chỉ những lúc trong lòng cảm thấy sợ hãi mới ra mồ hôi lạnh.

Nàng cũng hiểu nỗi sợ hãi trong lòng y.

Sinh mệnh không phải ngắn ngủi như người ta tưởng tượng, một năm có bao nhiêu đó ngày, một đời có bao nhiêu có năm, bao nhiêu ngày tháng không hư, tịch mịch, cô độc, dài dằng còn lại đó, làm sao bảo y trải qua bao nhiêu thời gian đó cho được.

Phong Tứ Nương dùng sức cắn chặt môi, nhin đôi hàng lệ, ngẩng đầu lên, nàng mới phát hiện ra, mặt trời đã ngã về hướng tây.

Một đoạn thời gian quý báu nhất trong ngày đã trôi qua.

Từ lúc này về sau, gió chỉ có lạnh thêm, ánh mặt trời chỉ có nhạt đi thôi.

Bọn họ ngồi đó, không nói không rằng, bất tri bất giác đã ngồi luôn mấy tiếng đồng hồ.

Thời gian qua không nhanh lắm.

Không ai có thể tưởng tượng được, bọn họ qua được khoảng thời gian đó như thế nào.

Phong Tứ Nương cảm thấy cả người tê dại, nhưng vẫn không buồn cử động.

Miệng của nàng đã khô ráo, ly rượu đang ở ngay trong tay nàng, nhưng nàng không uống được một ngụm.

Một cơn gió lại thổi qua, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:

- Cô nói chuyện được không ?

Giọng nói của y tuy thấp, nhưng Phong Tứ Nương giật nảy mình lên.

Nàng không ngờ y mở miệng ra, nàng cũng không biết mình nên nói gì.

Lúc này, giờ này, nàng còn biết nói gì ?

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang còn đang mơ màng nhìn về phương trời xa xa, y lẩm bẩm:

- Tùy cô nói gì thì nói, chỉ cần cô nói ... tốt nhất là cứ nói hoài.

Bọn họ thật tình đã yên lặng quá lâu, cái thứ yên lặng đó làm người ta muốn phát điên.

... Thâm Bích Quân ?

Đây vốn là câu hỏi Phong Tứ Nương muốn hỏi, nhưng nàng không dám hỏi.

Nàng đưa ly rượu lên, tính uống hết rượu trong ly, nhưng lại từ từ hạ ly rượu xuống.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đáng lý ra cô có nhiều điều muốn hỏi, tại sao cô không hỏi ?

Phong Tứ Nương rút cuộc thở nhẹ ra một hơi, áp ứng nói:

- Tôi ... tôi đang nghĩ ...

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nghĩ gì ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi đang tính đi tìm Băng Băng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô khỏi cần tìm cô ấy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không cần ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì, cô ấy cũng đi rồi, lúc tôi trở lại, cô ấy đã đi rồi.

Gương mặt của y vẫn còn không một nét biểu tình nào, nhưng ánh mắt không ngớt chuyển động.

Tuy y đã ráng hết sức không chế chính mình, nhưng trên người y có nhiều thứ y không thể nào khống chế được.

... Băng Băng quả nhiên đã đi rồi.

... Bất kể ra sao, Tiêu Dao Hài vẫn là cốt nhục của nàng.

... Y đã chưa chết, nhất định sẽ tìm lại.

... Nếu y nhất định sẽ lại, không phải nàng cũng phải đi sao ?

... Thảm Bích Quân cũng đã đi rồi, tại sao nàng còn chưa đi ?

Phong Tứ Nương dùng sức bóp chặt tay mình, móng tay đâm lủng vào da thịt.

Nàng bỗng nhiên hận Thảm Bích Quân vô cùng.

Hiện tại mắt nhìn thấy đã sắp đến giờ phút tối hậu trong cuộc đời của Tiêu Thập Nhất Lang, mạng sống và vinh dự của y, đều sắp qua một sự khảo nghiệm phán quyết đáng sợ.

Không phải sống, chính là chết. Nếu không vinh dự sống sót, tức là khuất nhục mà chết.

Đây chính là lúc y cần an ủi và khích lệ nhất, nhưng nàng đã bỏ đi.

Nàng bỏ đi, tuy cũng vì là yêu.

Tuy nàng yêu rất thật, rất sâu, có điều ái tình của nàng, không khỏi có chỗ quá ích kỷ.

Đối với Phong tứ Nương mà nói, yêu không những là dâng hiến, mà còn là hy sinh, hoàn toàn triệt để hy sinh.

Muốn hy sinh phải cần dũng khí để chịu đựng thống khổ và nhục nhã.

Nếu nàng là Thảm Bích Quân, dù nàng biết mình phải bị đau đớn và nhục nhã, nàng nhất định sẽ không chết.

Nàng nhất định không lấy cái chết làm con đường thoát thân.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô không ngờ Băng Băng bỏ đi ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi ...

Tiêu Thập Nhất Lang ngắt lời nàng:

- Bất kỳ cô nghĩ sao, cũng đều nghĩ sai cả.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng ...

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì, cô không hiểu cô ấy, vì vậy, cô nghĩ không ra tại sao cô ấy bỏ đi.

Y muốn Phong Tứ Nương nói chuyện, nhưng lại không ngót cắt lời nàng.

Y muốn Phong Tứ Nương nói chuyện, không chừng cũng chính vì y muốn nói chuyện.

Tâm lý con người, không phải đầy những mâu thuẫn vừa bi ai vừa buồn cười như vậy sao ?

Phong Tứ Nương chỉ còn cách ngồi nghe y nói.

Tiêu Thập Nhất Lang quả nhiên lại nói tiếp:

- Trước đó lâu lắm, cô ấy nói cho tôi nghe, khi nào cô ấy muốn chết, nhất định sẽ rón rén đi một mình, không nói cho tôi biết, cũng không để cho tôi biết.

Đuôi mắt của y lại giựt lên:

- Bởi vì cô ấy không muốn để tôi nhìn cô ấy chết, cô ấy thà một mình đi đâu đó chết, hơn là để tôi đau đớn nhìn cô ấy chết.

Phong Tứ Nương buồn rầu nói:

- Tôi cũng biết, nàng vốn là một đứa bé rất tranh cường hiếu thắng, nàng cũng biết căn bệnh của mình.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Có điều, lúc nãy cô nhất định nghĩ lắm, muốn hiểu rõ một người không phải là một điều dễ dàng.

Câu nói ấy có phải hàm ý gì khác không ?

Có phải y đang hỏi hặn, vẫn còn chưa hiểu rõ Thẩm Bích Quân ?

Phong Tứ Nương không để cho y nghĩ tiếp, nàng lập tức hỏi:

- Bệnh của nàng dạo sau này nặng lắm sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cũng chính vì bệnh của cô ấy càng lúc càng trầm trọng, cô ấy không còn sức đi theo tôi nơi này nơi khác, vì vậy chúng tôi mới ở lại đây.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh có ý mời tất cả các anh hùng hào kiệt lại đây, để cho nàng nhận mặt, trong đó có thuộc hạ của Thiên Tông hay không ?

Tiêu Thập Nhất Lang chậm chậm gật đầu, một hồi thật lâu, mới từ từ nói:

- Tôi cũng hy vọng các cô nghe tin tức đó, sẽ tìm lại đây, có điều tôi không ngờ ...

... Y không ngờ bọn họ lại đây, lại tạo thành một chuyện bất hạnh vĩnh viễn không bao giờ cứu vãn được.

Câu nói ấy y không hề thốt ra, Phong Tứ Nương cũng không để y nói ra.

Nàng lái câu chuyện về hướng khác:

- Anh thật tình nghĩ gã mù ấy là Tiêu Dao Hâu ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ít nhất, là rất có thể.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ y chính là người nuôi con chó nhỏ ? Không lẽ người ước hẹn với Liên Thành Bích lại là y ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi hy vọng là vậy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tại vì, nợ phải thanh toán, sớm muộn gì cũng phải thanh toán, thanh toán lần này không phải hay hơn sao ?

... Cái nợ này có thật sẽ thanh toán được không ?

... Bao nhiêu ân oán triền miên, tình và cừu đan kết với nhau, thanh toán một lần làm sao cho đủ ?

... Không chừng chỉ có một cách thanh toán được.

... Nếu người đã chết rồi, thì chẳng còn thiếu nợ ai, người khác cũng chẳng thiếu nợ họ.

Phong Tứ Nương nhìn y, bỗng nhiên phát giác ra, mình đang ra mồ hôi lạnh, bởi vì trong lòng nàng, bỗng có cái cảm giác sợ hãi mà Tiêu Thập Nhất Lang đang có.

Đời sống thật mỹ lệ.

Hoa nở mùa xuân, cây cỏ sắc màu mùa thu, ánh mặt trời buổi sáng sớm, ánh trăng ban đêm, tiếng ca thánh thót trong gió, đi bộ chậm chậm trong mưa ...

Tất cả đều mỹ lệ.

Có điều, đợi đến lúc không có người chia xẻ những thứ đó với mình trong cuộc đời, những thứ đó chỉ làm cho mình cảm thấy càng thêm tịch mịch, thêm thống khô.

Phải dùng cách nào cho Tiêu Thập Nhất Lang phấn chấn lên ?

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:

- Tối nay còn chưa tới trăng rằm, chúng ta còn say được thêm một trận nữa.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh muốn say ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi lại:

- Cô uống với tôi không ?

Phong Tứ Nương đứng dậy nói:

- Tôi đi tìm rượu.

Dưới lầu còn rượu, nhưng không còn ai ở đó.

Bao nhiêu người đều đã đi cả, ngay cả những người thuyền làm trên thuyền cũng đều đi sạch.

Thuyền ở giữa hồ, trên thuyền chỉ còn hai người, nơi đây trở thành thế giới của hai người.

Có điều, cái thế giới này sao tàn bạo như vậy ?

Được ngồi một mình với Tiêu Thập Nhất Lang, vốn là một nguyện vọng của Phong Tứ Nương, vốn là khoái lạc nhất trong đời của nàng.

Có điều, bây giờ trong lòng nàng chỉ có nỗi sợ hãi, sợ từ trong tim xuống luôn tới tận lòng bàn chân.

Không lẽ tất cả mọi người đều bỏ bọn họ mà đi ? Không lẽ bọn họ chỉ có cừu địch, không có bạn bè ?

Có thể giúp đỡ được bọn họ, không có mấy người.

Phong Tứ Nương thở nhẹ ra một hơi, phấn khởi tinh thần, tìm một bình rượu cũ nhất.

... Bất kể ra sao, mình cũng còn ở chung một nơi.

... Mình có chết, cũng chết chung một chỗ.

Do đó, nàng hiên ngang bước lên lầu.

Lại một ngày nữa đã qua, ban đêm lại đến.

Vò rượu để trên bàn, Phong Tứ Nương và Tiêu Thập Nhất Lang ngồi đối diện nhau, tuy hai người không đề cập tới Thảm Bích Quân, nhưng trong lòng đều có hình bóng muốn xóa mà xóa không đi ấy.

Cái bóng ấy hình như là bức tường thật cao, ngăn cách hai người ra hai nơi.

Phong Tứ Nương cảm thấy khoảng cách giữa mình và Tiêu Thập Nhất Lang, phảng phất còn xa hơn lúc mình gặp y lần đầu tiên.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:

- Chúng mình biết nhau cũng được mười mấy năm rồi nhĩ.

Phong Tứ Nương nói:

- Mười sáu năm.

Miệng nàng đắng, trong lòng cũng đắng ... mười sáu năm, trong đời có mấy cái mười sáu năm ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Trong những năm ấy, mình gặp nhau không nhiều, nhưng tôi biết, cô hiểu tôi hơn ai cả.

Phong Tứ Nương lẳng lặng gật gật đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì vậy, cô cũng phải tha thứ cho tôi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tha thứ cho anh ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cả đời tôi, tôi đã làm biết bao nhiêu điều lầm lỗi, đáng lý ra không nên xin người khác tha thứ.

Phong Tứ Nương nói:

- Ai mà không khỏi lầm lỗi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bất cứ ai làm điều làm lỗi, đều phải bị trả giá.

Phong Tứ Nương dùng sức nắm chặt hai tay lại, nói:

- Anh muốn trả giá nào ? Chết ?

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm một hồi thật lâu, mới từ từ nói:

- Sống có gì vui ? Chết có gì sợ ?

Phong Tứ Nương ngắt lời y nói:

- Bởi vậy anh muốn chết, bởi vậy anh mới xin tôi tha thứ cho anh, bởi vì chính anh cũng biết, nếu anh chết rồi, anh càng có lỗi với tôi.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng dùng sức nắm chặt hai bàn tay, y buồn rầu nói:

- Tôi mà không chết, thì làm sao cho được với nàng ?

Y không để cho Phong Tứ Nương mở miệng, lại nói tiếp:

- Trên đời này nếu không có một người như tôi, nàng nhất định sẽ sống khoái lạc suốt một đời, có điều bây giờ ...

Phong Tứ Nương bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Dưới lầu còn rượu, tôi muốn đi kiếm thêm một vò nữa, tôi còn muốn uống thêm.

Nàng không hề muốn say, chỉ bất quá không muốn nghe y nói tiếp, nàng rút cuộc cũng là một người đàn bà.

Đền dưới lầu đã tắt từ lâu, cầu thang hẹp mà đen ngòm, nàng đi từng bước từng bước xuống, cảm thấy trong lòng mình phiêu hốt, cả người như muốn biến thành hư không.

Ánh trăng từ ngoài song chiếu vào, màu sắc êm dịu quá, nàng bước xuống lầu, ngẩng đầu lên, bỗng nhiên phát hiện ra một người đang đứng bất động trong bóng đêm.

- Ai đó ?

Người trong bóng tối không cử động, cũng không nói gì.

Phong Tứ Nương cũng không hỏi lại, nàng đã nhận ra người đó ... chiếc áo màu xanh cũ kỹ, chiếc mặc nạ phẳng lì không hồn.

Người mặc áo xanh thân bí đó lại trở lại, lần này dĩ nhiên, nhất định không phải là Sử Thu Sơn.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người rút cuộc là ai ?

Người áo xanh vẫn còn chưa động đây, vẫn còn chưa mở miệng, trong bóng tối, y giống như một oan hồn trở về đòi mạng.

Phong Tứ Nương hít vào một hơi dài, cười nhạt nói:

- Bất kể ngươi là người hay là quỷ, lần này ngươi đã lại đây, phải để ta nhìn mặt của ngươi, nếu không, dù ngươi là quỷ, cũng khó mà chạy được đi đâu.

Ánh mắt của nàng sáng rực, nàng đã muốn say như.

Lúc Phong Tứ Nương gần muốn say, nếu muốn làm chuyện gì, người và quỷ trên trời dưới đất có tụ lại, cũng đừng tưởng ngăn trở nàng.

Nàng bỗng nhiên xông lại, chụp lấy mặc nạ.

Người ấy còn chưa cử động, ánh trăng tấu xảo chiếu trên mặt y.

Phong Tứ Nương ngấn người ra, nàng lại thở dài một tiếng nói:

- Liên Thành Bích, quả nhiên là ông.

Gương mặt của Liên Thành Bích không còn tí máu nào, cặp mắt đầy những tia máu, hình như cũng vừa mới khóc.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Vô Cầu công tử trước giờ ta đây siêu phàm, biến thành không dám gặp mặt người bao giờ thế ?

Liên Thành Bích lạnh lùng nhìn nàng, gương mặt cũng tro tro như chiếc mặt nạ.

Cái thứ biểu tình không có biểu tình, có lúc cũng giống như là biểu tình bí ẩn vậy.

... Y và Thẩm Bích Quân vốn không phải là một đôi hiệp lữ người ta đã từng ngưỡng mộ hay sao ?

... Trên đời này, nếu không có Tiêu Thập Nhất Lang, bọn họ không phải sẽ sống khoái lạc một đời hay sao ?

Nghĩ đến những tào ngộ của y, lòng của Phong Tứ Nương cũng mềm ra, nàng nhìn không nổi thở dài nói:

- Nếu ông cũng muốn uống ly rượu, cứ việc theo tôi lên lầu, ông còn nhớ mình cũng từng uống rượu chung với nhau lúc trước không ? Ba người chúng ta ?

Liên Thành Bích dĩ nhiên nhớ rõ, những chuyện đó vốn không dễ gì quên.

Y nhìn Phong Tứ Nương, không nhìn nổi cũng thở dài một tiếng, chính trong tiếng thở dài đó, Phong Tứ Nương bỗng nhiên thấy một bàn tay thò ra.

Một bàn tay rất trắng trẻo, rất thanh tú, cổ tay thon dài, ngón tay mềm mại.

Có điều, Phong Tứ Nương vừa thấy bàn tay đó, cả trái tim bỗng chùng xuống, nàng đã nhận ra đó là bàn tay của ai.

Chính ngay lúc đó, bàn tay mềm mại thanh tú ấy đã nhanh như chớp, chụp lấy cánh tay nàng.

Chỉ nghe có tiếng người vừa nói vừa cười sau lưng nàng:

- Cô có còn nhớ mình cũng từng uống rượu chung với nhau lúc trước ? Chỉ có hai chúng ta ?

Giọng cười của y cũng rất ôn nhu, nhưng bàn tay của y của y đã biến thành gọng kềm xiết chặt.

Hoa Như Ngọc, Phong Tứ Nương chẳng cần quay đầu lại, nàng lập tức biết ngay nhất định là Hoa Như Ngọc.

Nàng thà bị rắn độc cắn vào tay mình còn hơn để người này đụng vào ngay chỉ ngón tay của mình.

Bàn tay kia của Hoa Như Ngọc lại cứ muốn ôm lấy eo lưng của nàng, y mỉm cười nói:

- Cô có nhớ mình uống rượu ấy là rượu động phòng hoa chúc không ?

Phong Tứ Nương không mở miệng, nàng muốn la lớn lên, muốn nôn mửa ra, nàng muốn đá cho y một cái chết ngay tại chỗ, chỉ tiếc là nàng chỉ đứng trơ trơ ra đó.

Cả người nàng không thể động đậy, toàn thân nàng lạnh buốt thấu tận trong lòng, may mà lúc ấy, nàng thấy Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang đang đứng trên cầu thang, gương mặt còn trắng bệch hơn cả Liên Thành Bích, y lạnh lùng nói:

- Bỏ nàng ra!

Hoa Như Ngọc chớp mắt, làm bộ hỏi:

- Người là gì của nàng, dựa vào đâu mà nói ta bỏ tay ra ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bỏ nàng ra!

Hoa Như Ngọc nói:

- Người có biết ta là gì của nàng ta không ? Người có biết chúng ta đã bái trời bái đất, đã động phòng rồi không ?

Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang đã nắm vào chuôi đao.

Đao là thanh Cát Lộc đao, bàn tay là bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang, bất cứ ai nhìn thấy bàn tay ấy cầm thanh đao ấy, nhất định sẽ không cười nổi.

Nhưng Hoa Như Ngọc lại cười, không những vậy, còn cười rất khoan khoái, y nói:

- Ta nhận ra thanh đao này, đây là thanh đao giết người.

Tiêu Thập Nhất Lang không hề phủ nhận.

Hoa Như Ngọc lại cười nói:

- Chỉ tiếc là nếu thanh đao này ra khỏi vỏ, người đầu tiên sẽ chết nhất định không phải ta, mà là nàng ta!

Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang càng nắm chặt lại, nhưng y rút không ra được thanh đao.

Y biết Hoa Như Ngọc không phải nói dối.

Hoa Như Ngọc nhún nha nói:

- Ta cũng bảo đảm rằng, người thứ hai bị chết, không phải là ta, mà là ngươi!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Vì vậy, dù ngươi có muốn đổi mạng ngươi lấy mạng nàng ta, ta cũng không chịu đáp ứng, bởi vì, ngươi đã chết chắc rồi.

Tròng mắt của Tiêu Thập Nhất Lang thu nhỏ lại, y đã phát hiện ra, trong bóng đêm lại có hai người bước ra, trong tay cầm ba thứ ngoại môn binh khí lấp lánh hàn quang.

Một cây là câu liêm đao, hai cây kia là lang nha bổng làm bằng bạc ròng.

Hai thứ binh khí đó, một khinh nhu, một thuần cương, trong giang hồ, không còn mấy ai sử dụng được.

Người sử dụng được hai thứ binh khí đó, chắc chắn là cao thủ đệ nhất lưu không nghi ngờ gì nữa.

Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang cũng chùng xuống.

Y biết mình không còn cách nào cứu được Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương lớn tiếng nói:

- Tôi chẳng cần anh chết với tôi, tôi đã chết chắc rồi, anh còn không mau chạy đi cho rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, ánh mắt lộ một nét biểu tình rất kỳ quái, không biết là phần nộ, hay là lưu luyến, hay là đau thương ?

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Nàng không nên kêu y bỏ đi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Bởi vì nàng cũng biết, trên đời này, chỉ có Tiêu Thập Nhất Lang bị cắt đầu, không có Tiêu Thập Nhất Lang bỏ chạy.

Phong Tứ Nương cắn chặt răng nói:

- Vậy thì người mau mau giết ta thôi.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Nàng không muốn thấy y chết ?

Phong Tứ Nương hần học nói:

- Ta chẳng qua không muốn thấy y chết dưới tay một tên ty bì vô sỉ như ngươi.

Hoa Như Ngọc lại cười nói:

- Nếu ta nhất định cho nàng thấy y chết, nàng sẽ làm gì ta ?

Y vẩy tay, lang nha bổng và câu liêm đao bắt đầu lóe sáng lên.

Thanh đao của Tiêu Thập Nhất Lang còn chưa ra khỏi vỏ.

Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:

- Ta nhất định không để cho nàng chết trước đâu, bởi vì chỉ cần nàng còn sống, y sẽ không rút đao ra.

Y mỉm cười, quay qua Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì, chỉ cần ngươi rút thanh đao ra khỏi vỏ, ngươi sẽ thấy nàng ta chết, ta bảo đảm chết rất là thảm thiết.

Tiêu Thập Nhất Lang rút đao nhanh như điện, trên đời này không có người thứ hai nào có thể bì được, có điều hiện tại, y chỉ cảm thấy thanh đao cắm trong tay còn nặng hơn cả Thái sơn.

Liên Thành Bích này giờ đang lạnh lùng nhìn y, bỗng nhiên nói:

- Đưa thanh đao của ngươi đây, ta sẽ thả nàng ra.

Tiêu Thập Nhất Lang không nói một tiếng nào, cũng chẳng suy nghĩ gì, y lập tức cời đao ra.

Đây là thanh Cát Lộc đao, là thanh đao y đã dùng mạng sống của mình, máu và nước mắt của mình tranh được.

Có điều, hiện tại, y tùy tiện cời ra, ném dưới đất.

Chỉ cần cứu được Phong Tứ Nương, ngay cả đầu của mình, y cũng ném xuống, huống gì chỉ là một thanh đao?

Hoa Như Ngọc bỗng nhiên cười lớn nói:

- Bây giờ nàng ta lại càng chết chắc, ngươi cũng càng chết chắc.

Cát Lộc Đao là thanh khoái đao giết người như cỏ.

Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang là bàn tay rút đao như điện xẹt.

Trên đời này nhất định không có thứ đao nào bén nhọn bằng Cát Lộc Đao.

Trên đời này nhất định không có bàn tay của ai, sử dụng được đao pháp kinh khủng của Tiêu Thập Nhất Lang.

Tuy y không thể rút đao, không dám rút đao, chỉ cần đao còn trong tay y, không ai dám khinh cử vọng động.

Hiện tại thanh đao đã bị y tùy tiện ném xuống dưới đất.

Nhìn thanh đao ấy, nước mắt của Phong Tứ Nương đã rơi lả chả.

Cho đến bây giờ, nàng mới biết rõ, vì nàng, Tiêu Thập Nhất Lang cũng hy sinh nhất thiết như vậy.

Tình cảm của y đối với nàng, ngoài mặt xem ra không giống người khác, thật ra trong lòng đều là một thứ lửa đang thiêu đốt mãnh liệt.

Người đang bị thiêu chính là y.

Nàng rơi nước mắt, nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, trong lòng vừa ngọt ngào, vừa khổ đắng, vừa sung sướng vừa đau khổ, rốt cuộc nhịn không nổi khóc òa lên, nàng nói:

- Anh là một tên ngốc, đúng là một tên ngốc, tại sao anh vì người ta, cứ đi làm chuyện ngu xuẩn như vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Tôi chẳng phải ngốc tử, cô là Phong Tứ Nương.

Đây chẳng qua chỉ là mười chữ, nhưng có ai biết được, mười chữ đó bao hàm biết bao là tình cảm, biết bao là kỷ niệm.

Những kỷ niệm vừa mật ngọt, vừa cay đắng, thống khổ mà sung sướng ...

Trái tim của Phong Tứ Nương đã vỡ tan tành.

Liên Thành Bích từ từ đứng dậy, từ từ bước lại, lượm cây đao lên, bỗng nhiên rút đao ra như điện xẹt.

Y rút đao ra, cũng nhanh kinh hồn.

Đao quang lóe lên, ly rượu trên bàn đã bị đao chém thành hai mảnh.

Rượu màu hồ phách trào ra.

Liên Thành Bích vỗ nhẹ lên lưỡi đao, ánh mắt sáng rực lên, lăm lăm:

- Đao tốt thật, nhanh thật.

Ánh mắt của Hoa Như Ngọc cũng sáng rực lên, y nói:

- Đao nếu không nhanh, làm sao cắt được đầu Tiêu Thập Nhất Lang ?

Tiêu Thập Nhất Lang không phải đã thành lộc (con nai) của Trung nguyên, để cho anh hùng thiên hạ rượt đuổi theo sao ?

... Quân hùng trục lộc, duy thắng giả đắc lộc nhi cát chi.
(Quân hùng rượt nai, chỉ có kẻ thắng mới bắt được mà giết)

Liên Thành Bích ngẩng mặt than dài một tiếng nói:

- Không ngờ thanh đao này rút cuộc cũng lọt vào tay ta.

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Tôi đã tính trước rồi, thanh đao này trước sau cũng thuộc về ông.

Liên Thành Bích bỗng nhiên nói:

- Thả nàng ra.

Nụ cười trên gương mặt của Hoa Như Ngọc bỗng nhiên khựng lại:

- Ông ... Ông quả thật muốn tôi thả nàng ra ?

Liên Thành Bích lạnh lùng nói:

- Không lẽ người cũng coi ta như là người nói rồi nuốc lời sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Nhưng mà ông ...

Liên Thành Bích nói:

- Ta nói qua lời nào, không hề rút lại, ta đã nói rồi, chỉ cần y ném đao ra, ta sẽ thả Phong Tứ Nương.

Ánh mắt của Hoa Như Ngọc lại sáng lên, y hỏi:

- Ông không hề nói, thả nàng ra, sẽ để cho nàng đi.

Liên Thành Bích hững hờ nói:

- Ta không hề nói vậy.

Hoa Như Ngọc nói:

- Ông cũng không nói, không dùng thanh đao này giết nàng ta.

Liên Thành Bích nói:

- Cũng không hề.

Hoa Như Ngọc lại cười lên, cười lớn, buông tay ra nói:

- Tôi thả nàng ta ra trước, ông giết nàng, tốt ...

Tiếng cười của y bỗng nhiên bị khựng lại.

Chính ngay lúc đó, đao quang lóe lên, một cánh tay máu me đã rút xuống đất.

Tiếng cười biến thành tiếng rú thê thảm.

Cánh tay ấy không phải của Phong Tứ Nương, mà là của y.

Liên Thành Bích lạnh lùng nói:

- Ta cũng chẳng nói là ta sẽ không giết ngươi.

Hoa Như Ngọc gằn giọng nói:

- Ngươi giết ta, ngươi sẽ hối hận đấy.

Câu nói ấy chưa thốt ra xong, ánh dao lại lóe lên, người của y đã đổ sầm xuống.

Y chết cũng không ngờ được rằng Liên Thành Bích lại đi giết y, bất cứ ai cũng không ngờ được.

Ánh trăng vẫn thế, màn đêm vẫn thế.

Trong gió đầy mùi máu tanh ... máu vốn thuần khiết nhất, quý báu nhất, tại sao lại có mùi tanh kinh sợ như vậy ?

Phong Tứ Nương chỉ cảm thấy dạ dày co rút không ngừng, hầu như muốn nôn mửa ra.

Bất kể một người tôn quý mỹ lệ đến đâu, nếu bị chết dưới một lưỡi đao, đều sẽ biến thành ty tiện xấu xí.

Trước giờ, nàng bất nhẫn nhìn người khác chết trước mặt mình, có điều bây giờ nàng nhịn không nổi, muốn nhìn cho rõ.

Bởi vì, cho đến bây giờ, nàng không tin được rằng Hoa Như Ngọc đã chết thật.

Nhìn thi thể nằm trong vũng máu đỏ, nàng hầu như còn không thể tin được đó là Hoa Như Ngọc, con người độc ác giảo hoạt như xích luyện xà.

... Thì ra máu của y cũng màu đỏ.

... Thì ra đao chém trên cổ y, y cũng chết như vậy, không những thế chết còn mau hơn ai.

Phong Tứ Nương rớt cuộc thở ra một hơi dài, nàng bỗng nhiên phát hiện ra mồ hôi lạnh ướt đầm ra cả áo lót.

Hết chương 29